

РЕШЕНИЕ

№ 1963

гр. София, 27.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 12 състав, в публично заседание на 06.03.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Наталия Ангелова

при участието на секретаря Цонка Вретенарова, като разгледа дело номер **223** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Съдебното производство е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс вр. чл. 186, ал. 4 от Закона за данък върху добавената стойност.

Жалбоподателят „Алстор“ ООД, ЕИК[ЕИК] оспорва с жалба Заповед за налагане на принудителна административна мярка № ФК-С1841-0125894/09.12.2022 г., издадена от началника на отдел „Оперативни дейности“ в Главна дирекция „Фискален контрол“ при ЦУ на НАП, с която е постановено налагане на принудителна административна мярка „запечатване на търговски обект“ – магазин за плодове и зеленчуци, находящ се в [населено място], [улица], стопанисван от „Алстор“ ООД, и забрана за достъп до него, за срок от 14 дни на основание чл. 186, ал. 1, т. 1, б. „а“ и чл. 187, ал. 1 от Закона за данък върху добавената стойност.

Ответникът, чрез юрисконсулт Л., оспорва жалбата и претендира юрисконсултско възнаграждение.

Съдът, като обсъди доводите на страните и приетите по делото доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

На 14.11.2022 г. в 11:00 ч. инспектори по приходите при ГД „Фискален контрол“ към ЦУ на НАП извършили проверка в търговски обект – магазин за плодове и зеленчуци, находящ се в [населено място], [улица], стопанисван от „Алстор“ ООД. В обекта

било намерено монтирано и въведено в експлоатация фискално устройство марка DATECS с ИН на ФУ DT784423. Извършена била контролна покупка на банани на стойност 0,55 лв., за което заплащане продавачът в обекта не е издал касов бон. Отпечатването на ДФО е потвърдило, че сумата не е регистрирана от фискалното устройство. Констатациите са описани в протокол за извършена проверка сер. АА № 0125894/14.11.2022 г. (л. 13 от делото).

Тези данни, установени по несъмнен начин от съставляващите административната преписка писмени доказателства и неоспорени от жалбоподателя, са послужили като основание за съставяне на акт за установяване на административно нарушение. Жалбоподателят не е опровергал констатациите, които са послужили като основание да бъде наложена процесната ПАМ. Съдът приема, че търговецът като лице по чл. 3, ал. 1 от Наредба № Н-18/13.12.2006 г. за регистриране и отчитане чрез фискални устройства на продажби в търговските обекти не е изпълнил задължението си по чл. 25, ал. 1, т. 1 от Наредба № Н-18/13.12.2006 г. да издаде фискална касова бележка за извършена продажба.

Данните от проверката са мотивирали ответника с процесната заповед на основание чл. 186, ал. 1, т. 1, б. „а“ от ЗДДС да наложи на жалбоподателя принудителна административна мярка „запечатване на търговски обект и забрана за достъп до обекта за срок от 14 дни“.

С Решение № ГДФК-207/21.12.2022 г. директорът на ГД "Оперативни дейности" в качеството си на горестоящ административен орган е оставил без уважение жалбата против заповедта.

Възприетата за установена фактическа обстановка налага следните изводи от правна страна:

Жалбата е подадена в срок лице, адресат на административния акт и като такава е допустима.

Разглеждана по същество, жалбата се явява основателна.

Процесната заповед е издадена от компетентен административен орган в законоустановената писмена форма и при спазване на административнопроизводствените правила.

Процесната заповед обаче е материално незаконосъобразна, тъй като е издадена в несъответствие с целта на закона.

При наличие на констатирано обстоятелство по смисъла на чл. 186, ал. 1, т. 1, б. „а“ ЗДДС административният орган действа в условията на обвързана компетентност, като постановява налагане на принудителна административна мярка. Единствено при определянето на продължителността на срока на мярката по чл. 186, ал. 1 ЗДДС органът действа при оперативна самостоятелност, като е длъжен да мотивира заповедта си относно избрания срок (в този смисъл Решение № 11491 от 11.11.2021 г.

по адм. д. № 4834/2021 г., I отд. на ВАС).

При упражняването на административна принуда органът е задължен да се съобразява с принципа на съразмерност (пропорционалност), установен в чл. 6 от АПК и залегнал в международни актове – чл. 49, пар. 3 от Хартата на основните права на Европейския съюз. Съгласно този принцип мерките, предприемани от административните органи, не следва да надхвърлят необходимото за постигане на преследваните от закона цели. Този принцип по правото на ЕС е приложим, тъй като става въпрос за налагане на ПАМ на регистрирано по ЗДДС лице и за борбата с измамите в областта на ДДС, в която област без съмнение попадат мерките срещу неотчитането на оборота от продажби, съответно избягването на данъци и избягването на начисляване на ДДС.

Издателят на оспорената заповед е приел в мотивите към заповедта, че продължителността на срока от 14 дни е обусловена от характеристиките на обекта – търговското му разположение и посещаемостта. Органът се е обосновал и с необходимостта от създаване на нормална организация на работата за отчитане на търговския оборот от дейността. При тази преценка органът не е отчел, че в обекта е налице въведено в експлоатация фискално устройство, т.е. са налице предпоставки за изпълнение на задължението за регистриране на всяка продажба чрез издаване на фискален бон. Това не обосновава необходимостта от прилагането на мярка с такава продължителност. Нещо повече, в процесната заповед е посочено, че същата не подлежи на предварително изпълнение и е наложена на 30.12.2022 г., повече от един месец след установяване на административното нарушение. Прилагането на ПАМ с цел за създаване на нормална организация на работата за отчитане на търговския оборот от дейността би имало смисъл, ако такава мярка бе постановена в деня, в който е констатирано нарушението, или във възможно най-кратък срок.

Приложената принудителна мярка с подобен срок е непропорционална спрямо тежестта на нарушението по чл. 118, ал. 1 ЗДДС. Предвид ниската стойност на нерегистрираната продажба, разлика в фактическата касова наличност и наличността според данните от фискалните устройство в стойността на извършената контролна покупка, липсата на информация за предишни отклонения от данъчно облагане или други нарушения на режима на облагане с ДДС, извършеното нарушение от търговеца не се отличава със степен на обществена опасност над обикновената за нарушенията по чл. 118, ал. 1 от ЗДДС.

Нещо повече, преустановяването на дейността на търговеца вследствие на принудителната административна мярка води до невъзможността за осъществяване на продажби, доходите от които впоследствие подлежат на данъчно облагане. Подобна непропорционална намеса в търговската дейност на дружеството спрямо тежестта на нарушението би довела до по-големи вреди за фиска, изразяващи се в липса на доходи, които да подлежат на данъчно облагане, отколкото самото процесно нарушение, което има минимални неблагоприятни последици за фиска.

Освен изложеното, няма данни дружеството за нарушения на изискванията при отчитането на продажбите преди процесното нарушение. Както се посочи, в дружеството е въведена организация за издаване на касови бележки. Процесното

нарушение следва да се квалифицира действително като малозначително както се претендира в жалбата до съда.

От гореизложеното може да бъде направен извода, че мотивите, изложени в процесната заповед, не са достатъчни да обуславят извода за спазване на принципа за съразмерност при определяне срока на ПАМ. Процесната мярка е наложена и цели изпълнение в значителен период след извършване на нарушението. При тези обстоятелства, изпълнението ѝ ще има санкционен характер, а не превантивен или преустановителен характер по отношение на административното нарушение, както изисква чл.22 от ЗАНН. Освен това е образувано административно-наказателно производство за същото изпълнително деяние чрез издаването на Акт за установяване на административно нарушение на дата 15.11.2022г., т.е., преди издаването на процесната заповед. Налагането на две административни санкции за процесното изпълнително деяние – административно наказание и принудителна административна мярка като процесната, би било прекомерно и грубо нарушение на принципите за съразмерност и пропорционалност. Поради това в конкретния случай мярката е непропорционална спрямо тежестта на нарушението.

Несъответствието с целта на закона, изразяващо се в нарушение на принципа на съразмерност по чл. 6 АПК, представлява самостоятелно отменително основание по чл. 146, т. 5 АПК, и заповедта подлежи на отмяна.

По разноските: С оглед на изхода на делото съдът съобрази, че жалбоподателят не е направил искане за присъждане на разноски.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалбата на „Алстор“ ООД, ЕИК[ЕИК], Заповед за налагане на принудителна административна мярка № ФК-С1841-0125894/09.12.2022 г., издадена от началника на отдел „Оперативни дейности“ в Главна дирекция „Фискален контрол“ при ЦУ на НАП, с която е постановено налагане на принудителна административна мярка „запечатване на търговски обект“ – магазин за плодове и зеленчуци, находящ се в [населено място], [улица], стопанисван от „Алстор“ ООД, и забрана за достъп до него, за срок от 14 дни на основание чл. 186, ал. 1, т. 1, б. „а“ и чл. 187, ал. 1 от ЗДДС.

ОСЪЖДА Национална агенция за приходите да възстанови на „Алстор“ ООД, ЕИК[ЕИК] внесената държавна такса в размер на 50 лв. (петдесет лева).

Решението подлежи на обжалване пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването.

Съдия:

